

P. Fuzier

Gehoorzaamheid, afhankelijkheid en onderworpenheid

Johannes 5:30; 7:17-18; 14:23; 16:24

De gehoorzaamheid, afhankelijkheid en onderworpenheid waartoe we vaak worden opgewekt, dragen altijd kostbare vruchten, zowel in het persoonlijke leven als in het gemeenteleven. Waar ze ontbreken is het onmogelijk dat de wandel tot eer van God is. De Mens Christus Jezus was volmaakt gehoorzaam, afhankelijk en onderworpen.

Gedurende Zijn hele leven heeft Hij Zijn God en Vader volmaakt verheerlijkt. Lukas laat in het bijzonder Zijn afhankelijkheid en onderworpenheid zien. Johannes toont, misschien meer dan de andere evangeliën, de volmaakte gehoorzaamheid van Hem *'Die in de gestalte van God zijnde het geen roof geacht heeft God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft, de gestalte van een slaaf aannemend, de mensen gelijk wordend. En uiterlijk als een Mens bevonden heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam wordend tot de dood, ja, tot de kruisdood'* (Fil. 2:6-8).

Hieronder volgen enkele teksten over de gehoorzaamheid van Christus in het Johannes-evangelie.

- 4:34 *'Mijn voedsel is dat Ik de wil doe van Hem Die Mij heeft gezonden en Zijn werk volbreng'.*
- 5:19 *'de Zoon kan niets doen van Zichzelf'.*
- 5:30 *'Ik kan van Mijzelf niets doen; zoals Ik hoor, oordeel Ik, en Mijn oordeel is rechtvaardig, omdat Ik niet Mijn wil zoek, maar de wil van Hem Die Mij heeft gezonden'.*
- 6:38-40 *'Want Ik ben van de hemel neergedaald, niet opdat Ik Mijn wil zou doen, maar de wil van Hem Die Mij heeft gezonden'.*
- 7:16-18 *'Mijn leer is niet van Mij'.*
- 8:28-29 *'en dat Ik vanuit Mijzelf niets doe; maar deze dingen spreek Ik zoals de Vader Mij heeft geleerd'.*
- 10:17-18 *'Daarom heeft de Vader Mij lief, omdat Ik Mijn leven afleg'.*
- 12:49-50 *'Want Ik heb niet uit Mijzelf gesproken; maar de Vader Die Mij heeft gezonden, heeft Mij een gebod gegeven wat Ik zeggen en wat Ik spreken moet'.*
- 14:10 *'De woorden die Ik tot u spreek, spreek Ik niet vanuit Mijzelf, maar de Vader Die in Mij blijft, Die doet de werken'.*
- 14:31 *'maar opdat de wereld weet dat Ik de Vader liefheb, doe Ik ook zo als de Vader Mij heeft geboden'.*
- 15:10 *'zoals Ik de geboden van Mijn Vader heb bewaard en in Zijn liefde blijf'.*
- 17:4 *'Ik heb U verheerlijkt op de aarde, terwijl Ik het werk heb voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven'.*
- 18:11 *'de drinkbeker die de Vader Mij heeft gegeven, zou Ik die soms niet drinken?'*

Wij zullen stilstaan bij enkele woorden van Christus in Johannes 5:30; 7:17-18; 14:23 en 16:24. Deze teksten wekken ons op tot gehoorzaamheid, afhankelijkheid en onderworpenheid en laten tegelijkertijd de vruchten hiervan zien. Ze leggen ook bijzondere nadruk op de gemeenschap met de Vader en de Zoon.

1. Een rechtvaardig oordeel

De heilige Zoon van God is op aarde gekomen als Mens en Hij kon zeggen: *'Ik kan van Mijzelf niets doen; zoals Ik hoor, oordeel Ik, en Mijn oordeel is rechtvaardig, omdat Ik niet Mijn wil zoek, maar de wil van Hem Die Mij heeft gezonden'* (Joh. 5:30). De volmaakte Mens bezat dit onderscheidingsvermogen en het stelde Hem in staat alle dingen te zien zoals God ze beoordeelt. Zijn oordeel was rechtvaardig. Ten eerste, omdat Hij waardeerde en oordeelde naar wat Hij hoorde, dat wil zeggen naar wat Hij ontving van Zijn God. En ten tweede, omdat Hij geen andere wil had dan die van Zijn God en Vader.

Wij begrijpen hierdoor waarom het ons zo dikwijls aan onderscheidingsvermogen ontbreekt, waarom onze inschatting van de dingen soms fout is en waarom ons oordeel niet altijd rechtvaardig is. Het gaat vaak mis, doordat wij ons laten leiden door onze eigen gedachten en proberen onze eigen wil te laten gelden. Moge God ons de wens geven dat wij in alle omstandigheden een gezond oordeel hebben en rechtvaardig oordelen. Behalve de zegen die wijzelf daarvan zullen ondervinden, zal ook het leven van de gemeente erdoor verlicht worden; en dat zal tot vreugde van allen zijn. Om dit mogelijk te maken, moeten wij de onderwijs dat de Heer ons geeft in Johannes 5:30 onthouden:

1. Niet oordelen naar wat wij denken of denken te hebben gezien (dat zijn de oordelen van Elifaz, Job 4:8; 5:3; 15:17), maar volgens het Woord, dat ons de gedachten van God laat kennen. Dat Woord is het enige dat van belang is en gezag heeft;
2. Ons houden aan wat dat Woord ons zegt, gehoorzaam zijn aan Zijn onderwijs;
3. Niet proberen onze eigen wil op te leggen, maar ons nederig te onderwerpen aan de wil van God. Dat is het geheim van een rechtvaardig geestelijk oordeel.

2. Kennis van de bron van het onderwijs

In Johannes 7:17-18 toont Christus hoe het mogelijk is de bron van het onderwijs te kennen. Hij zegt: *'Als iemand Zijn wil doen wil, zal hij van deze leer erkennen of zij uit God is, of dat Ik vanuit Mijzelf spreek. Wie vanuit zichzelf spreekt, zoekt zijn eigen heerlijkheid; maar wie de heerlijkheid zoekt van hem die hem heeft gezonden, die is waarachtig en er is geen ongerechtigheid in hem'*. De gelovige die niet zijn

eigen wil volgt en de wil van God doet, openbaart hierin onderdanigheid. Zodoende bezit hij de kennis van de gedachten van God, zoals Zijn Woord die openbaart.

Hij weet wanneer het onderwijs van God is, en ontvangt het dan met de autoriteit die verbonden is met alles wat van God komt. Hij zal echter elk onderwijs verwerpen, dat voorgesteld wordt door iemand die vanuit zichzelf spreekt of zichzelf zoekt (Joh. 7:18; 8:44). Want zo'n gelovige kan de goddelijke bron onderscheiden, waaruit het onderwijs komt dat hij kan ontvangen. Hij heeft dus de zekerheid dat, als hij zijn wegen daarnaar richt, de wil van God kan doen. Er is een verband tussen het onderwijs dat hij ontvangt, en de wil waaraan hij gehoorzaamt. Beide moeten van God komen.

3. Gemeenschap met de Vader en de Zoon

Gehoorzaamheid bewijst dat er liefde tot God aanwezig is. Dit brengt de gelovige in het genot van de gemeenschap met de Vader en de Zoon. De Vader en de Zoon komen dan woning bij ons maken. Dat is wat de Heer zegt tegen de Zijnen: *'Als iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn woord bewaren, en Mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken'* (Joh. 14:23).

God heeft alle mensen zonder uitzondering lief. Hij heeft die liefde geopenbaard in de gave van Zijn Zoon. *'Want toen wij nog krachteloos waren, is Christus te rechter tijd voor goddelozen gestorven... Maar God bevestigt Zijn liefde tot ons hierin, dat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren'* (Rom. 5:6-10; Ef. 2:4-10). Maar op een bijzondere wijze heeft God lief met een 'relationele liefde', zo zou je het kunnen noemen. Dit geldt allen die door genade en door het geloof in het werk van Christus Zijn geliefde kinderen geworden zijn. *'Zie, welk een liefde de Vader ons gegeven heeft dat wij kinderen van God genoemd zouden worden, en wij zijn het ook'* (1 Joh. 3:1). Hij heeft ons deelgenoten gemaakt van Zijn natuur en heeft ons lief met een liefde, waarvan niets ons ooit zal kunnen scheiden (Rom. 8:31, 39).

Nog inniger is de liefde waarmee Hij van Zijn kinderen houdt, die hun gehoorzaamheid, afhankelijkheid en onderworpenheid tonen door Zijn Woord te bewaren. Over deze liefde van de gemeenschap spreekt de Heer, als Hij zegt: *'Mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken'*.

Die mijn sabbatten onderhouden

Dit is ook de betekenis van Jesaja 56:5, waar wij lezen: *'Ik geef hun in Mijn huis en binnen Mijn muren een gedenkteken en een naam, beter dan zonen en dochters. Ik geef hun een eeuwige naam, die niet uitgeroeid zal worden'*. Hoe kan hij een plaats en een naam hebben, die beter is dan zonen en dochters? Gaat het hier niet om het genot van de kostbare, innige gemeenschap die God wil hebben met Zijn kinderen, die in getrouwheid wandelen? Inderdaad, die belofte wordt door de profeet gedaan aan hen die Zijn sabbatten onderhouden, die de dingen kiezen waarin God behagen scheidt, en die vasthouden aan Zijn verbond (Jes. 56:4).

We lezen bij de wetgeving: *'Want in zes dagen heeft de HEERE de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte op de zevende dag; daarom zegende de HEERE de sabbatdag en heiligde die'* (Ex. 20:11). Maar het bevel: *'Gedenk de sabbatdag, dat u die heiligt'* is niet alleen gegrond op de voltooiing van het scheppingswerk door God, het is ook gegrond op het verzoeningswerk. Denk eraan dat de heerlijkheden van Christus ons worden voorgesteld in relatie tot de schepping en ten opzichte van de verzoening. Want *'Hij is het beeld van de onzichtbare God, de Eerstgeborene van de hele schepping... Hij Die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen'* (Kol. 1:15, 18).

Mozes herinnert het volk aan dit goddelijke bevel op het ogenblik dat Israël door de Jordaan zou trekken om in het land van de belofte te gaan. *'Onderhoud de sabbatdag, dat u die heiligt, zoals de HEERE, uw God, u geboden heeft... want u zult gedenken dat u dienstknechten in het land Egypte bent geweest, en dat de HEERE, uw God, u vandaar heeft uitgeleid met een sterke hand en met een uitgestrekte arm; daarom heeft u de HEERE, uw God, geboden de sabbatdag te houden'* (Deut. 5:12-15). Het woord 'daarom' in vers 15 verbindt het onderhouden van de sabbat met de verlossing uit Egypte, toen ze door de Rode Zee gingen (Ex. 14). Vele teksten uit het Oude Testament tonen ons het belang dat de Heere hechtte aan de stipte onderhouding van de sabbat, zelfs in de ploeg- of oogsttijd (Ex. 34:21).

Zelfs de noodzaak om te werken kon op geen enkele manier het niet onderhouden van de sabbat goedpraten. Numeri 15:32-34 spreekt over iemand die hout sprokkelde op de sabbatdag. Het toont dat het verstoren van de rust op de zevende dag een ernstige zonde was. Het was geen onopzettelijke zonde, maar een zonde met voorbedachten rade. Het was een lastering van de Heere, een verachten van Zijn Woord; en zo iemand moest uitgeroeid worden. Ze wisten echter niet wat er met zo iemand gedaan moest worden, zodat de Heere Zelf tegen Mozes zegt: *'Die*

man zal zeker ter dood gebracht worden; de hele vergadering zal hem buiten de legerplaats stenigen'.

Een van de belangrijkste verwijten die in de Schrift aan het volk worden gedaan, is dat zij de sabbat niet hebben onderhouden. In Nehemia staat bijvoorbeeld: *'In die dagen zag ik in Juda mensen, die wijnpersen traden op de sabbat en vrachten koren binnenhaalden en op ezels laadden, alsook wijn, druiven en vijgen en allerlei last, en deze op de sabbatdag naar Jeruzalem brachten. Ik gaf een waarschuwing, toen zij levensmiddelen verkochten. De Tyriërs die daar woonden, brachten vis en allerlei koopwaar en verkochten ze op de sabbat aan de Judeeërs, zelfs in Jeruzalem. Toen onderhield ik de edelen van Juda hierover en zei tot hen: Wat doet u daar voor slechts, dat u de sabbatdag ontheiligt? Hebben ook uw vaders niet zo gedaan en heeft onze God niet daarom al deze rampspoed over ons en over deze stad gebracht? Zult u nu nog heviger toornloed over Israël brengen door de sabbat te ontheiligen?' (Neh. 13:15-18).* En de Heere dringt er, bij monde van de profeet, op aan bij het volk om de rust van de zevende dag te eerbiedigen. *'Indien u niet over de sabbat heenloopt door uw zaken te doen op Mijn heilige dag, maar de sabbat een verlustiging noemt, de heilige dag van de HEERE ...dan zult u zich verlustigen in de HEERE' (Jes. 58:13-14).*

Hoewel wij nu de zevende dag niet waarnemen maar de eerste dag van de week, 's Heren dag (Openb. 1:10), zijn de lessen, eertijds gegeven door de Heere aan Zijn aardse volk niet van minder betekenis dan zij toen waren. Zou er een gelovige zijn die zijn eigen plezier zoekt op die heilige dag (Jes. 58:13)? Of zou hij gaan werken op die dag, zoals hij dat de andere dagen van de week deed? Want de dag van de Heer herinnert hem eraan wat Christus voor hem heeft gedaan: Zijn overwinning over de satan en over de dood, Zijn heerlijke opstanding, nadat Hij de dood voor alles had gesmaakt, en de drie uren van de verlatenheid had ondergaan.

Zijn sabbatten onderhouden betekent nu voor ons: 'de dag van de Heer' eerbiedigen en in ere houden. Een dag die van Hem is en dus helemaal aan Hem moet worden toegewijd, in het bijzonder bij het samenkomen van de gemeente. Een dag die voorbereid moet worden in ons hart in de zes dagen die eraan voorafgaan. Dit lijkt op de zes stappen die voorafgaan aan het offer van de stier en het gemeste kalf bij het vervoer van de ark van God (2 Sam. 6:13). Wat een waarde hecht de Heer eraan dat we op Zijn dag Hem nog meer eren dan we geroepen zijn te doen al de andere dagen van ons leven. Daarin tonen wij dat wij Hem liefhebben, Hem Die ons het eerst heeft liefgehad.

Die verkiezen wat Mij behaagt

Laten we eraan toevoegen dat het waarnemen van de eerste dag van de week niet het werk voor de Heer uitsluit: het brengen van het evangelie aan de wereld; christelijke bezoeken; gastvrijheid bewijzen o.a. En nog dit: zou een dokter de noodzakelijke hulp kunnen weigeren aan een zieke, als zijn toestand een direct ingrijpen vereist? In dergelijke gevallen moet de gelovige geoefend zijn voor God om naar zijn geweten te beslissen wat zonder uitstel moet gebeuren.

‘Om te beproeven wat het beste is’ (Fil. 1:10). Deze keuzes kunnen we alleen maken naarmate onze liefde meer en meer overvloedig in kennis en alle inzicht (Fil. 1:9). Deze liefde zal ons leiden en afstand doen nemen van wat op zich misschien niet verkeerd is maar niet datgene waarin God een welbehagen heeft; en laten wij ons wijden aan wat Zijn hart volledig goedkeurt, wat Hem behaagt en ons toestaat nauwe gemeenschap met Hem te genieten.

Die vasthouden aan Mijn verbond

Het *‘vasthouden aan Mijn verbond’* betekent voor ons in de huidige bedeling het volgende: *‘wat u echter hebt, houd dat vast totdat Ik kom’* (Openb. 2:25; 3:11). Het is vasthouden aan het Hoofd (Kol. 2:19), en ook aan het geheel van de waarheden die ons zijn toevertrouwd; zij zijn allemaal met Christus verbonden en vormen samen *‘het goede pand’*, dat wij moeten bewaren door de Heilige Geest Die in ons woont (2 Tim. 1:14).

Dan zullen we in Zijn huis en binnen Zijn muren – afgezonderd van de wereld in al haar vormen – een plaats en een naam hebben, beter dan zonen en dochters. Wij zullen dan genieten van Zijn liefde, zoals gehoorzame en afhankelijke kinderen kunnen genieten van de liefde van hun vader. Wij zullen van Hem ontvangen *‘een eeuwige naam, die niet uitgeroeid zal worden’* (Jes. 56:5). Hij zal ons *‘een witte steen geven en op die steen een nieuwe naam geschreven, die niemand kent dan hij die hem ontvangt’* (Openb. 2:17).

4. Volkomen vreugde

Laten we de Heer vragen dat Hij ons een christelijk leven zal geven, waarin wij kunnen genieten van heel kostbare dingen. *‘Bid en u zult ontvangen, opdat uw blijdschap volkomen zal zijn’* (Joh. 16:24). Dit heeft de Heer tegen de Zijnen gezegd,

voordat Hij hen verliet. Gehoorzaamheid, afhankelijkheid en onderworpenheid vinden hun uitdrukking in het gebed. Dat kunnen wij op bijzondere wijze zien in het leven van de volmaakte Mens op aarde. Dat is het geheim van ware vreugde, van volkomen blijdschap.

Gehoorzaamheid, afhankelijkheid en onderworpenheid zullen ons:

1. een rechtvaardig oordeel geven;
2. een gezond onderscheidingsvermogen t.a.v. de dingen, de waarde en de bron van het voorgestelde onderwijs;
3. laten genieten van de gelukkige gemeenschap met de Vader en met de Zoon;
4. laten genieten van volkomen en algehele vreugde.

Laat dit toch een aansporing zijn om God te gehoorzamen, van Hem afhankelijk te zijn en ons te onderwerpen aan Zijn wil.

Bron: Le Messenger Evangélique 1969-201; Titel: Obéissance, dépendance, soumission

